

Vurenlaan 104 4006 XV Tiel
Telefoon 03440 - 18757
SNS bank
Rek.nr. 92.37.83.636
K.v.K. nr. S 060042
giro 3135317

Dierenambulance - Vogel- en egelopvang
Registratie vermiste en gevonden huisdieren

Ref. evacuatie

Tiel, 04.04.95

Geachte Mevrouw/Meneer,

Een berichtje uit, het inmiddels weer rustige, Tiel. Wij willen u hartelijk danken voor uw medeleven en support tijdens de evacuatie periode en de periode die erop volgde.

In eerste instantie wilden we een speciaal boekje maken, geheel in het teken van de evacuatie en de gevolgen ervan. We hebben echter besloten het bij een brief te houden, daar de kosten voor zo een boekje ook niet gering zijn en wij op dit moment ons geen finacieële explosies kunnen veroorloven. U weet, dat er veel geld is uitgegeven tijdens de evacuatie periode. Velen zakken kippen, konijnen en universeel vogelvoer zijn er gekocht, hele treeën met kattenvoer uit diverse supermarkten zijn meegenomen het geevacueerde gebied in, om de achter gelaten dieren te voeren. Het geheel heeft ons ca. Fl. 8.500,- gekost. Dat heeft ons ook doen besluiten met de aanschaf van de nieuwe dierenambulance te wachten. Je kunt op zo'n moment wel zeggen, we doen het toch, ...maar de ambulance moet wel "blijven" rijden. (verzekering, brand stof etc.) Bij de uitzending van RTL 4 maakte Marja een opmerking hierover, dit heeft een fantastisch effect gehad. Div. meelevende mensen belden onze autotelefoon om ons te bedanken voor het goede werk wat we aan het verzetten waren en wilden ons steunen.

Uit alle provincie's van het land kregen we wel een reactie. Wij moeten u eerlijk toegeven, dat deze schouderklopjes ons echt goed hebben gedaan. Het gaf ons op momenten dat de vermoeidheid toesloeg en onze emoties soms wat opliepen een echte kick om door te gaan. Wij willen u dan ook hartelijk danken.

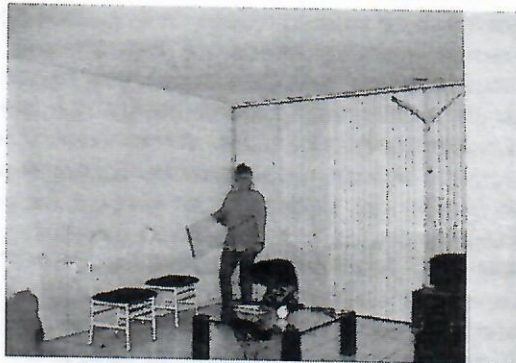
Het water is gezakt, de huizen zijn weer ingericht, de dieren zijn allemaal weer op hun plaats, de zakken zand en de weggeslagen stukken grond herinneren ons er nog aan hoe de situatie hier is geweest.

Uiteraard hebben wij niet alles in ons eentje gedaan, alle lof gaat ook naar de vrijwilligers van de dierenambulance Veghel/Uden. Zij hebben niet alleen ervoor gezorgd dat een groot gedeelte van de aangeboden (en vanaf donderdagmorgen achtergelaten) dieren het gebied uit gingen met vrachtwagens, zij hebben ook voor het overgrote gedeelte van de meegenomen dieren de verzorging gedaan. Ook de dierenambulance Rotterdam, Amsterdam, Nijkerk (deze is nog in oprichting) Hondenbrigade uit Utrecht, spontane vrijwilligers uit Midwolda, Barneveld, Wolvega hebben ons enorm geholpen. De contacten die je in die dagen maakt met zo maar wildvreemde mensen is echt "te gek" te noemen. Dan nog de vele telefoontjes van mensen die spontaan plaats voor dieren aanbieden. Een mevrouw belde, die was inmiddels de hele buurt al afgegaan, ze woont in een buitengebied en kon bij alle boeren in de buurt van alles kwijt. De poezenopvang in Lauwerzijl bood opvangruimte aan, weer een andere partikulier had nog een voiliere over, weer een ander kon paarden opvangen en ga zo maar door. Het dierenopvangcentrum "de Ark" in Hardewijk

had hun telefoonnummer beschikbaar gesteld voor opvangadressen. Samen met Jolanda Konijnenburg uit Uithoorn, die al heel wat voorwerk had gedaan, hadden ze lijsten met opvangadressen. Dat was helemaal te gek, als mensen ons dan belden voor onderdak voor hun hond en /of kat, vroegen wij eerst of zij met eigen vervoer naar het evacuatieadres gingen, was dit ja; dan gaven wij het telefoonnummer van de Ark zodat zij van Yvon, een van hun medewerkers, dan een pension/opvang doorkregen op weg naar hun eigen evacuatieadres. Dit werkte feilloos.

Dan hadden wij ook nog te maken met een feit, wat bijna iedereen over het hoofd zag: onze eigen (opvang) dieren. Ook wij moesten evacueren. Behalve dat we de zorg van de aangeboden en achtergebleven dieren op ons namen, hadden we er ook voor te zorgen, dat onze dieren ook het gebied uit moesten. Daar hadden we de reddende hand van Rita Stockman van Stichting Kritisch Fauna Beheer. Wij hebben hier in de Betuwe nogal veel met jagers te maken en mede dankzij Rita hebben we al heel wat werk kunnen verzetten hier in de Betuwe, dus we kennen elkaar al een tijdje. Maandagmiddag belde ze al op, dat alles wat wij hadden naar haar kon komen. Nou dat was niet mis, zo'n kleine 30 kippen (gedeeltelijk niet goed te been), ca. 15 (niet uit de voeten kunnende) eenden, 20 katten, voor ons varken werd onderdak gevonden, zo ook voor de geiten, pony's, schapen en groot paard. Voor de paardenmanege bij ons in de buurt vond zij onderdak voor 19 paarden bij een boer bij haar in de straat en voor andere burens weer onderdak voor 25 schapen en ga zo maar door. Voor ons was het een zaligheid, al onze dieren zo goed als op één adres of in de buurt, wij hoefden ons over onze dieren tenminste geen zorgen meer te maken, daar werd

voor gezorgd. Zo konden wij dinsdag, toen s' middags bekend werd gemaakt, dat ook het rivieren gebied moest evacueren ons compleet concentreren op de dieren van anderen. Dinsdagmiddag 31 jan. was het heeeeell rustig: het telefoonverkeer lag plat, je kwam er niet doorheen. Dit was natuurlijk heel vervelend, echter de eerlijkheid gebied me wel te zeggen, dat wij nu ook even de tijd hadden om onze eigen inboedel boven te zetten. Omstreeks 18.00 uur hadden we via de autotelefoon, die wel te bereiken was, contact met de dierenambulance Veghel/Uden.

Het bankstel is al weg, nu de rest nog.

Zij beloofden s'avonds met een vrachtwagen, personenauto's en dierenambulance rond 23.00 uur bij ons te zijn. Via de Omroep Tiel hebben we toen de mensen met dieren, met name het kleine vee en vogels, konijnen etc. verzocht contact met ons op te nemen via de autotelefoon of anders gewoon rond 23.00 uur naar de Vurenlaan te komen. Rond 20.00 uur was het telefoonverkeer weer normaal en vanaf dat tijdstip was het ook echt afgelopen met de rust. Het was maar goed dat we van maandag op dinsdagnacht nog een uurtje of 4 hadden kunnen slapen, want we zouden het bed niet meer zien tot donderdag op vrijdagochtend. Dinsdagnacht vertrok rond 01.30 uur de eerste stoet Tiel uit, een vrachtwagen vol met katten in kooitjes, vogels in kooitjes en dozen, konijnen, hamsters, etc. In de personenauto's werden ook allemaal kattenmanden of papegaaien kooien gestopt en in de dierenambulance vertrokken de eerste "bewakings" honden. We hadden bewust een oproep gedaan voor de bewakingshonden, daar deze niet zo makkelijk in een auto met kinderen te stoppen zijn, op weg naar het evacuatieadres. De gehele dinsdag op woensdagnacht bleef de telefoon gaan, er kwam geen eind aan. Met Veghel/Uden was in eerste instantie afgesproken, dat zij woensdagmiddag weer zouden komen. Al gauw werd ons duidelijk, dat de paniek onder de mensen te groot was en velen niet wilden wachten tot de verplichte evacuatie, maar nu al weg wilden. In alle vroegte werd contact opgenomen met Veghel/Uden, dat zij eerder moesten komen. Rond half zeven s'morgens was ook het contact met de Ark uit Hardewijk. Yvon gaf door, dat Jolanda reeds diverse opvangadressen had, zodat wij dat gedeelte door konden schuiven naar hen toe. Ook vroeg ze of ze meerdere dierenambulances moest bellen, waar wij gretig "ja" op zeiden. Sinds enige tijd hebben we als dierenambulances een federatie voor dierenambulance in het leven geroepen, dus één signaal naar onze groep toe was genoeg. En zo begon de woensdag 1 februari 1995. Bij Astrid, een van onze vrijwilligsters, werd om 07.00 uur al een goudvis in kom, een parkiet en een papegaai bij de deur afgeleverd. Ze dacht nog dat dat een geintje van ons was om haar

vroeg actief erbij te hebben. Nee, het was gewoon een feit, mensen raakten om een af andere reden in paniek en wilden het gebied uit.

Om 09.30 uur was de vrachtwagen van Veghel/Uden al half vol, vrijwilligers, doorgestuurd door het crisiscentrum naar ons, zaten hier in huis. Marc was al een gevonden hond ophalen, onze kinderen (de oudere dan, de jongsten waren al bij familie) zorgden voor koffie, het opvangen van de mensen en Astrid en Marja zaten continu aan de telefoon. Het geheime nummer van Marja was ook prijsgegeven, dus er kon maar aan gebeld worden. Om 10.15 uur was er echte paniek, bij Gon, die ons opvangcentrum heeft voor revaliderende dieren en aan de dijk woont, werd "blauw" gegeven. De militairen kwamen al aangereden om de mensen uit hun huizen te halen. Op dat moment was het kritiek bij Ochten. De telefoon deed het niet meer bij haar, Reinier, haar man, was samen met Michel schapen het gebied uit brengen, er was geen auto thuis en er werd alarm gegeven. De autotelefoon had Reinier mee, dus ze zat volkomen geïsoleerd samen met ons moeder. Door naar de burens te rennen, wetende dat die ook een autotelefoon hadden, kon ze ons bereiken. Eerlijk is eerlijk, ook bij ons brak even paniek uit. De vrachtwagen werd opdracht gegeven naar de A 15 te rijden en te wachten bij het tankstation, de kinderen werden met compleet vreemde vrijwilligers meegegeven om Gon en ma op te halen, zo ook de laatste dieren die er nog liepen. Astrid en Marja gooiden hun honden achterin de auto en hoopten dat Marc, Michel en Reinier via de autotelefoon contact met hen zouden opnemen. Iedereen reed als een gek naar Gon om daar de laatste dingen nog te redden die er gered moesten worden. Alfred, de zwaan met een geamputeerd onderarmpje, werd de vijver uit gerietst en bij een van Marja's kinderen op schoot gezet. De hanen, die al in mandjes zaten, werden in de achterbak gezet. Intussen was het blauw weer uitgegaan en gingen we allemaal weer terug naar de Vurenlaan. De schrik zat er even goed in. Om 12.00 uur waren we dankzij de drukte alweer vergeten wat we nog geen tweeënhalve uur geleden hadden ervaren. Een ding werd zeker, dit ging uit de hand lopen, als er niet snee meer auto's zouden komen. Al onze prive auto's waren al ingezet, stonden vol

Het af en aan rijden van dieren, de groep van o.a. D.A. Veghel/Uden vangt ze op.

met dieren, maar moesten er natuurlijk ook weer uit. Via de autotelefoon kregen we rond 13.30 uur te horen dat de andere dieren ambulances allang klaar stonden op de A15, maar Tiel niet inkwamen. Gon en Richard (een vrijwilliger uit Midwolda) gingen op zoek naar "een hoge heer", bij de dijk vonden ze die. Ze legden deze meneer even heel duidelijk uit, dat er dierenambulances stonden te wachten om mee te kunnen helpen en dat er zo niet geholpen kon worden. Het sein werd gegeven en al spoedig kwamen de eerder genoemde ambulances Tiel binnen rijden. We hebben staan huilen van blijdschap, toen we die kolonne zagen aankomen

Nou toen was de druk van de ketel. Alles werd ingeladen, Anneke uit Utrecht had een enorm aantal aan kattenmandjes bij haar, want dat was hert probleem: waar stop je alles in ?

Dieren werden in grote getalen gebracht, bij moeilijk te been zijnde personen of mensen afhankelijk van het openbaar vervoer, daar werden de dieren thuis bij opgehaald, alles liep op rolletjes. De politie verleende alle medewerking als onze ambulance ergens doorheen moest, als er een opstopping was, echt waar... het was subliem. Nu gaan wij altijd, al zo lang onze stichting bestaat, al enorm goed met politie en gemeente om, maar dit geheel was echt een staaltje samenwerking. We zijn dan ook de politie, gemeente en brandweer erg dankbaar hiervoor.

Gelukkig ! Jullie zijn er ! Astrid met Feike D.A. Amsterdam, Piet D.A. Rotterdam en Gerrit D.A. Nijkerk.

Dankzij hun enorme steun en vertrouwen in ons, konden wij doorwerken om echt alles wat aangeboden werd het gebied uit te werken. Dierenambulances die de grote steden gewend zijn, hebben echt met grote ogen staan kijken, hoe vlekkeloos alles liep met de politie, zo een samenwerking hadden ze nog nooit gezien. Regelmatig kwamen er politie patrouille

wagens langs om te kijken of alles goed ging. Op een van die ritten hadden ze taarten bij zich, die we uitgedeeld kregen, zodat we toch nog wat zouden eten. Rond 18.00 uur reed een kolonne van dierenambulances, prive auto's en vrachtwagens Tiel uit, allemaal afgeladen vol met dieren. Een paar uur later reden wij zelf ook Tiel uit, 3 gezinnen in 6 auto's inclusief onze dierenambulance, allemaal nog vol met honden en kinderen. Astrid had, heel toepasselijk, huisjes geregeld bij de Jutberg in "Dieren", maar eerst moesten de kinderen en de honden nog ondergebracht worden, want morgenvroeg zouden we weer terug gaan, het dan geëvacueerde gebied in. Om drie uur s'nachts werden de laatste kinderen afgeleverd bij vrienden, de honden zaten in een pension en de volwassenen konden terug naar Dieren. Die nacht werd er niet geslapen, maar gepraat.

Rein en Marc met de ploeg van D.A.R'dam een gedeelte van de kolonne die uit Tiel vertrok op 01.02.95 rond 18.00 uur.

Zonder ons zorgen te maken over "hoe we eruit zagen" (wat normaliter bij onze dames wel het geval is) reden we in de ochtend weer terug naar Tiel. We zouden een algehele ontheffing krijgen en die kregen we ook. Dierenambulance Rotterdam, Veghel/Uden en de hondenbrigade Utrecht waren er ook weer. Diep, diep treurig was het, te moeten constateren dat zoveel mensen hun dieren, ondanks de zoveel dierenambulances die zich aanboden (want behalve onze groep waren er meer, die binnen ons gebied hebben gereden), achter hadden gelaten. Konijntjes in achtertuinen 30 cm van de grond, opgesloten kippen (we weten zeker dat er nog nooit zoveel scharrelkippen in de Betuwe zijn geweest, nadat wij langs waren gekomen), 2 varkens die niet op waren gehaald door het bedrijf wat het beloofd had, diverse schapen (later een boze boer) in weilanden, katten in lege huizen, een hond achter betongaas (hij was niet echt vriendelijk, maar het is wel een levend wezen), een pony achtergelaten in een weiland pal aan de dijk, katten zittend voor een voordeur die niet opgedaan werd, katten opgesloten in lege huizen, waarvan je alleen kon zien dat ze "miauw" zeiden. Echt te gek voor woorden. Walgelijk ! Donderdagavond om 20.30 (een half uur later dan afgesproken, want Marc hoorde ergens een hond blaffen en vertikte het om het gebied uit te gaan zonder die hond,) vertrokken we uit het geëvacueerde gebied. Met Veghel/Uden gingen diverse schapen mee, met Anneke en Herman uit Utrecht de nodige konijnen en met Rotterdam de honden. Wij, Astrid, Michel, Pauline, Gon, Reinier, Ma, Marc en Marja gingen naar Dieren. Daar stond ons een heerlijke maaltijd te wachten, om daarna een heerlijke douche te nemen en in het bed te duiken. Doodmoe waren we, gewoon op !

Om 06.30 werden we echter alweer uit ons bed gebeld (dankzij de autotelefoon) door de VARA radio, die een interview wilde. Hoe het geklonken heeft, daar hebben we geen idee van, want we sliepen echt nog half. Vrijdag 2 februari (het leek wel of alles al twee weken duurde) hadden we afgesproken met de andere ambulances, dat alleen Veghel/Uden zou komen met de vrachtwagen en dat we de anderen zouden bellen als het nodig was. Om 10.00 uur hadden we ons weer verzameld, Marc en Marja waren eerst even op het crisiscentrum wezen informeren hoe het erbij stond. De toestand was kritiek, omdat het water te snel zakte. Nou, dan er maar weer tegen aan.

Even pauze: koffie drinken op het Politieburo Tiel
Marc, Gon, Rein en Ma achterin de auto

Dankzij Radio Gelderland werden we continu op de hoogte gehouden hoe de toestand was. Ook politie Tiel belde ons regelmatig via onze autotelefoon's waar of dat we ons bevonden, zodat ook zij ons direkt konden waarschuwen als wij in gevaar kwamen. s'Middags kregen we het idee, dat de druk van de ketel was en besloten we de dieren te laten zitten waar ze zaten en te voorzien van water en eten. Niets meer meenemen, de spanning was gezakt. Veghel/Uden werd opgeroepen om hun assistentie te gaan verlenen in de Bommelerwaard

en namen we afscheid met de belofte, dat als er geholpen moest worden, wij hen direct zouden bellen. Auto's vol met voer kochten we buiten ons geëvacueerde gebied in en waren s' avonds laat echt leeg. RTL 4 wilde graag met ons mee, eerlijk gezegd hadden we daar in eerste instantie helemaal geen zin in, met RTL 5 (die donderdags was meegegaan) was het zo'n onnatuurlijke situatie geworden, zo sensatiebelust, het ging om ons eigen gebied, "ons thuis" en dat wilden we niet als iets sensationeels zien. Na veel wikken en wegen besloten we ze toch mee tenemen, ook een politievertegenwoordiger ging mee. Achteraf zijn we echt blij, dat we ze mee hebben genomen, want echt deze mensen verstonden hun vak en wisten precies de situatie weer te geven zoals hij was. Een pluim voor hen. Dankzij hen hebben velen van u ons bezig gezien, niet overdreven, niet extra zielig, nee gewoon zoals het vanaf vrijdagmiddag was. Vrijdagavond waren we net op tijd in Dieren om ons zelf op TV te zien, wel gek hoor. Zaterdag was een dag van voeren, door opengelaten ramen boven heen klimmen (vaak met behulp van brandweer). Steeds meer mensen gingen ons bellen of

Marja met Druppel, een verlate evacué

wij hun vogels of waterschildpadden eten wilden gaan geven. Toen wisten we eigenlijk pas goed, wat er allemaal nog thuis was gebleven. Gelukkig stond bijna alles op de bovenverdieping, maar het was wel thuis. Toen wisten we eigenlijk pas goed wat er allemaal nog thuis was gebleven. Gelukkig stond bijna alles op de bovenverdieping, maar het was wel thuis. Bij een huis waren de duiven gewoon losgelaten in de slaapkamer, fantastisch, niets opgesloten,

Legaal inbreken met de brandweer om vogels te verzorgen

deze dieren hadden dus echt alle kans om te overleven, alleen was een ding zeker: de hele kamer moest opnieuw gestoffeerd worden. Je kreeg ook van die, wat wij "idiote" telefoontjes noemden, of wij even de kippen wilden gaan voeren en de eieren uit wilden halen, maar dan wel twee keer per dag, anders raakten ze van de leg. Nou op zulke momenten konden we wel door de telefoon heen kruipen, vaak konden we deze mensen al vertellen, dat ze inmiddels scharreלקippen hadden, omdat we de kippen al ontdekt hadden. Sommigen werden dan nog kwaad ook, als we ze echter met de neus op de feiten drukten, dat "als het water was gekomen" ze überhaupt geen kip meer hadden gehad, draaiden ze wel bij. We reden die zaterdag met twee auto's van hot naar her. Via de autotelefoon hielden we contact en dank aan Radio Gelderland, die onze telefoonnummers om bleef roepen, want zo konden we ook veel van de achtergebleven dieren van water en voer voorzien.

Zaterdag in de namiddag kregen we te horen dat om 19.00 uur het bericht zou worden uitgegeven, dat ons gebied vanaf zondagmorgen 08.00 uur weer open was. We waren echt opgelucht en sommigen van ons wilden zo langzamerhand hun kinderen ook wel weer eens zien. Het waren spannende dagen en we hopen het nooit meer mee te maken. Toch was het zo'n enorme ervaring, dat we het ook niet hadden willen missen. Wat ons het meest verblijd heeft, is de saamhorigheid tussen de politie, brandweer, gemeente en onze stichting en de enorme hulp van buitenaf. We gaan er best wel prat op, dat onze samenwerking met de overheid altijd al goed is, maar nu hebben we echt zo'n bevestiging ervan. En ondanks alle spanning die er heerste in de dagen van ontruiming, was er ook de broodnodige ontspanning, want eerlijk is eerlijk: een stad die leeg is, geen verkeer, s' avonds echt lugubber (minder leuk dus), maar overdag natuurlijk een speel paradijs voor autorijden: verkeerde kant van de rotonde nemen, over de prommenade, verkeerde kant eenrichting inrijden, rood verkeerslicht negeren, dan kwam bij allen van ons "het kind" omhoog, lekker dat doen, wat officieel niet mag. We zijn er allemaal blij om, dat we ondanks alles deze humor hebben gehouden en er om hebben kunnen lachen. Maar..... a.u.b. geen tweede keer. Een keer was een goede les cq ervaring, hopenlijk blijft het daarbij.

U !! , hartstikke bedankt voor uw medeleven en steun. Wellicht denkt u nog eens aan ons, hopenlijk niet in de trend dat er weer water is, maar b.v. dat onze ambulance er toch is gekomen en als dat zo is, is dat mede aan u te danken.

Hartstikke bedankt en tot ziens of hoors

Namens alle vrijwilligers
Marja van Gessel
Stichting Dierenhulp

Richard en Michel napratend op de reünie

de eerste lading terug in Tiel, incl. onze Alfred.

Alles moest uiteraard ook weer terug. Vanaf zondagmiddag 4 feb. t/m woensdagavond 7 feb. 1995, is het toch al geëvacueerde huis op de Vurenlaan omgetoverd geweest tot een algemeen opvang en inzamelcentrum van geëvacueerde dieren. Vooral de hanen, die gezamenlijk met de kippen rondliepen, o.a. in de vensterbanken zaten, reageerden fantastisch op het gerinkel van de telefoon, die maar bleef rinkelen. Woensdagavond werden de laatste 2 katten om 20.00 uur afgeleverd op het adres, waar we ze mee hadden genomen, toen was echt alles weer thuis (op onze eigen dieren na, die hebben we donderdagmiddag weer opgehaald bij Rita). Ook de brak hond van koffietijd is weer terug bij zijn baasje.